

Feltskjærere, eller bartskjærere, kirurger osv., var medisinsk personell. De var ikke universitetsutdannet, men var lært opp som håndverkere, som svenner. Mange var selvsagt tilknyttet det militære, da fikk de tittelen feltskjærere. De var håndverkere, og kunne være godt ansett.

Bartskjærere (tysk, Bartscherer) eller barberere som de kort og godt ble kalt, var den tids kirurger, De var i lang tid legekunstens stedbarn, betraktet som håndverkere til hvis utdanning universitetene intet ydet. Ganske vist hadde universitetet i København i 1644 fått anatomihus. Studiet av anatomien, som danner det nødvendige grunnlag for ordentlig kirurgi, gjorde derved et stort fremskritt. Men for kirurgen selv vedblet det nye institutt med dets lærekrefter ennå å være av meget liten betydning. De studerende fikk fra tid til annen nok oppfordring til å legge seg etter denne nye ferdighet, men vedblet i virkeligheten å betrakte kirurgen som langt underordnet kunst, og lot den fremdeles utøves som et håndverk. Hvis det fantes flere bartskjærere i en by, dannet disse et laug, som hadde sine egne vedtatte lover, som gjerne ble stadfestet av kongen. Derved ble de gitt sikkerhet for at et antall mestre dvs. praktiserende kirurger fikk en bestemt begrensning, så utenforstående kirurger ikke kunne gå disse i næringen. Hvis det var bare en bartskjærere i en by, fikk han privilegium « alene at maa bruge sit haandverk der udi byen, og ellers ingen anden at tiltedes nogen bartskjærehaandverk der samme steds at bruge» Derved fikk han samme rettigheter som laugene i andre byer til å skaffe seg, øvrighetens bistand mot «bønhaser og fuskere». Som de gjerne kaltes som uberettiget begynte med bartskjærereforretning. Bortsett fra Kjøbenhavn med sitt bartskjærere-laug på 10 medlemmer var Helsingør den byen som reelt var den tallrikeste, med sine 7 mestre. Hvis laugsartikler allerede var vedtatt i 1603 og stadfestet av kongen i 1605. Det synes å være et av de beste anskrevne i Danmark, og lærte opp en mengde kirurger hvorav mange kom til Norge. Ved å gjennomgå listene over mestre som praktiserte i Helsingør, ser de fleste

til å være av utenlands,særlig tysk herkomst. Derav nevnes spesielt Conrad Herpich fra Køningsberger,Morten von Angelbrech,tyskland. Thomas Glower en engelskmann fra Stabelfort.Det Helsingørske bartskjærerlaug nøt anseelse for sin dugelighet, det fremgår også at byen ikke hadde noen lege siden den dyktige Fredrik Hammerich i 1667 var kalt derfra til admiralitersmedicus, bortsett fra et års tid omkring 1674 da Daniel Prothen praktiserte der. Daniel Rode,(Trondheim) hadde mange svenner i sin tjeneste.Disse oppgis ifølge skattematene fra Trondheim å ha kommet fra Helsingør.

29.april 1684 bestemte kongen i de nye laugsartikler for København, at ingen måtte nedsette seg i riket som bartskjærer «som ei først af facultate medica og nogle mestere her af staden er examinert og dyktig befunden og derom deres attestatum»

Kravet til yrket skjerpes ytterligere ved kgl.forordning av 9.februar 1689, herved det bestemtes at enhver bartskjærer i landet skulle anmelde for laugets oldermann i København, og noen av de eldste mestere. Ble han ikke godkjent, måtte han tjene som læregutt på ny,men nå hos en laugsmester i hovedstaden og inntil halvannet år.

Etter tre års læretid var Friderich Wilhelm Rockman uteksaminert, hvor enn han måtte ha lært faget (trolig København), da det var der han kom fra.

Man ser av leiebrevet hans at han har tjent et års tid hos Daniel Rode. Det må bemerkes at laugene vedble å bestå for bartskjærere etter at de i alminnelighet var opphevet ved forordning av 23.desember 1681. Utenfor København ble det pålagt at de utlærte svendene innen de nedsatte seg for å praktisere som bartskjærere å la seg eksaminere av en kirurgisk mester, og på denne måten ble det gjort i Norge. Den 7.desember 1708 fikk lege Henrik Bonsach i Cristiania pålegg om å eksaminere «De i Norge antagne kirurgiske kandidater».

Det er å bemerke at da Friderich Wilhelm kom til Senja, var det ingen bartskjærer i hele distriktet. Det var et veldig område han måtte betjene. At han var flittig i tjenesten ser man av skatteregnskapene. Der står Friderich i en anledning oppført som mester Friderich.

Da han døde i 1727, betalte hans hustru Karen Winther «ostetienden». Friderich giftet seg ca. 1709-1710. For i 1711 betaler han skoskatt for det eldste barnet.

Friderich kunne sansynligvis latin da han har latinisert to av navnene til barna. I 1731 overtar den eldste sønnen (Gottlib) bygselen på gården (Stonglandseidet). Konen (Karen) flytter til Sørreisa og gifter seg med Ole Kristoffersen som var prestens medhjelper i Tranøy kirke. Karen døde i 1767 og familiens eiendeler ble taksert til en verdi av 169 rd 3 mark. Etter at gjeld er trukket fra ble det igjen 127 rd 5 mark 4 skilling....